

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120238457
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6120238457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: T. A. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXX, o zaplatenie 3 000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 24. novembra 2020 č. k. 8Csp/36/2020-193 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497, § 511 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 565, § 53 ods. 9, § 39, § 41 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom k 22. 03. 2019 a uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa a. s.) ako veriteľom a žalovanou ako jednou z dvoch dlžníkov bola dňa 10. 04. 2015 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 21 000,- eur. Dlžníci sa zaviazali vrátiť peňažné prostriedky v pravidelných 108 mesačných splátkach po 307,43 eura, poplatok za poistenie k úveru predstavoval sumu 10,40 eura. Úroková sadzba bola určená ako fixná do splatnosti, po zohľadnení zľavy z úrokovej sadzby predstavovala hodnotu vo výške 9,90 % ročne, RPMN bola vyčíslená vo výške 11,50%, priemerná RPMN vo výške 10,28%. Splatnosť prvej splátky bola určená na deň 20. 05. 2015, splatnosť každej ďalšej v 20. deň v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru bola vymedzená na deň 20. 04. 2024, celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu vo výške 33 201,08 eura. Dlžníci úver čerpali a v určených lehotách splatnosti ho riadne a včas nesplácali. Výzvou zo dňa 27. 01. 2018 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 27. 01. 2018 vo výške 5 429,11 eura a zároveň ju vyzval na úhradu dlžnej sumy najneskôr v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Tiež ju upozornil, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 01. 03. 2018 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že nastal prípad porušenia bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a. s. s účinnosťou od 01. 01. 2015, v dôsledku čoho banka vyhlásila ku dňu 28. 02. 2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Banka tiež vyzvala žalovanú na úhradu pohľadávky vo výške 22 990,59 eura v lehote do 15 dní, pričom uvedenú zásielku prevzal za žalovanú oprávnený

prijímateľ v zmysle poštových podmienok Slovenskej pošty a. s. dňa 07. 03. 2018. Opätovnou výzvou zo dňa 18. 12. 2018 vyzval právny predchodca žalobcu žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 25 543,59 eura a zároveň ju upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0216/2019/CE zo dňa 22. 03. 2019 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653) nadobudol žalobca voči žalovanej pohľadávku špecifikovanú v prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok. V zmysle tejto prílohy predstavoval zostatok pohľadávky sumu 26 690,02 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 19 579,98 eura, z riadneho úroku vo výške 5 669,83 eura, z úrokov z omeškania vo výške 1 418,15 eura a z poplatkov vo výške 22,06 eura. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 03. 2019 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu, ktoré oznámenie bolo podané na poštovú prepravu dňa 02. 04. 2019. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu pokusom o zmier zo dňa 31. 01. 2020 vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 27 542,96 eura v lehote do 10. 02. 2020, ktorú zásielku podal na poštovú prepravu dňa 03. 02. 2020. Dlžníci čerpali peňažné prostriedky titulom zmluvy o splátkovom úvere vo výške 21 000,- eur, pričom z poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 4 937,62 eura. Z úhrad žalovaných bola na istinu započítaná suma vo výške 1 420,02 eura, na poplatky bola započítaná suma vo výške 389,09 eura, na riadny úrok suma vo výške 3 105,22 eura a na úrok z omeškania suma vo výške 23,29 eura. Postúpená istina tak predstavuje výšku čerpanej sumy zníženej o úhrady zo strany dlžníkov započítané na istinu (21 000,- eur - 1 420,02 eura = 19 579,98 eura). Žalobca si v rámci svojho dispozičného oprávnenia uplatnil žalobou časť neuhradenej istiny a to vo výške 3 000,- eur. V konaní bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou ako jednou z dvoch dlžníkov existoval záväzkový vzťah titulom Zmluvy o splátkovom úvere uzavretej podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvou o splátkovom úvere je tak potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ako aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V prejednávanej veci sa súd v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán sporu. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej mal súd preukázanú, nakoľko ide o jedného z dvoch dlžníkov zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom konania a túto žalobca preukázal predložením zmluvy o splátkovom úvere. Žalovaná v podanom odpore namietala, že nesúhlasí s vymáhaním pohľadávky iba od nej, nakoľko pri sprostredkovaní úveru bola vedená ako spoludlžník bývalému manželovi. V zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka má žalovaná s ďalším dlžníkom P. T. postavenie solidárnych dlžníkov, pričom pasívna solidarita spočíva v tom, že niekoľko dlžníkov je zaviazaných na to isté plnenie tak, že veriteľ môže od ktoréhokoľvek dlžníka požadovať celé plnenie bez zreteľa na vnútorný podiel dlžníka na dlhu s tým, že len čo niektorý z dlžníkov dlh splní, oslobodí tým aj ostatných dlžníkov. Pri tejto forme solidarity tak veriteľovi zodpovedajú zaviazaní dlžníci dlhujúci to isté plnenie „spoločne a nerozdielne“. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval z uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 03. 2019. V prípade bankových pohľadávok je však potrebné okrem ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka aplikovať aj ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v tomto ustanovení, a teda, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovanú ako dlžníka na úhradu dlhu a táto bola napriek výzve v omeškani s jeho splácaním nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, a že ide o splatnú pohľadávku, keďže splnenie týchto podmienok je predpokladom platného postúpenia pohľadávky banky voči dlžníkovi na tretí subjekt. Žalobca súdu predložil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 01. 03. 2018 vypracované Slovenskou sporiteľňou, a. s., adresované žalovanej, v rámci ktorého banka konštatovala, že nastal prípad porušenia bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a. s. účinnosťou od 01. 01. 2015, v dôsledku čoho banka vyhlásila ku dňu 28. 02. 2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Banka tiež vyzvala žalovanú na úhradu pohľadávky vo výške 22 990,59 eura v lehote do 15 dní, pričom uvedenú zásielku prevzal za žalovanú oprávnený prijímateľ v zmysle poštových podmienok Slovenskej pošty a. s. dňa 07. 03. 2018 a podmienku výzvy banky adresovanú žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách považoval súd za splnenú. Rovnako tak mal súd preukázané aj nepretržité viac ako 90 dňové omeškanie dlžníkov, nakoľko k postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 03. 2019, teda omeškanie dlžníkov je v rozsahu viac ako 365 dní. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách však ďalej vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto

ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Touto právnou úpravou mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník po zákonom určenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Takáto právna úprava by mala bankové inštitúcie motivovať k tomu, aby vyvinuli kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní záväzku zo strany dlžníka, aby pasívita banky nemala za následok, že sa počas trvania záväzkového vzťahu budú pripisovať na účet dlžníka poplatky, úroky z omeškania a iné sankcie. V konaní však nebolo preukázané, že žalobcom uplatnená pohľadávka je splatná, nakoľko konečná splatnosť úveru je vymedzená dátumom 20. 04. 2024 a žalobca v konaní nepreukázal, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo k platnému zosplateniu úveru, keď v konaní nebolo preukázané, že sa výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dostala do dispozičnej sféry dlžníkov, ktorá skutočnosť je podmienkou účinnosti adresovaného jednostranného hmotnoprávneho úkonu, a teda aj podmienkou ďalšieho právneho úkonu, ktorým je zosplatenie poskytnutého úveru a následne aj postúpenia samotnej pohľadávky na ďalší subjekt. Žalobca vo svojom vyjadrení namietal, že listom zo dňa 01. 03. 2018 upozornil žalovanú, že si právo na zosplatenie pohľadávky uplatňuje a zároveň ju vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky a k zosplateniu prišlo márnym uplynutím tejto lehoty v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd udáva, že listom zo dňa 01. 03. 2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že pre porušenie zmluvných podmienok banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a to ešte ku dňu 28. 02. 2018, v dôsledku čoho táto listina nemôže spĺňať účel zákona obsiahnutý v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ak chce totiž veriteľ uplatniť právo na zaplatenie celého dlhu, môže tak urobiť len v prípade, ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej trojmesačná lehota a ak zároveň veriteľa upozornil, že si právo na zaplatenie celého dlhu uplatňuje. Veriteľ musí uplatnenie svojho práva vo vzťahu k dlžníkovi vopred notifikovať a to najmenej v 15-dňovej lehote. Po uplynutí notifikačnej lehoty sa právo veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky stáva účinným, pričom dlžník môže stratu výhody splátok odvrátiť tým, že zaplatí dlžnú splátku. Z uvedeného tak vyplýva, že splnenie podmienok uvedených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je predpokladom platného zosplatenia pohľadávky a k splneniu týchto podmienok nemôže dôjsť až na základe právneho úkonu, ktorým je dlžníkovi oznámené už samotné zosplatenie tak, ako to tvrdí žalobca. Rovnako súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané ani predčasné ukončenie zmluvného vzťahu, v dôsledku čoho by sa pohľadávka stala splatnou takýmto spôsobom. Súd svoje vyššie prezentované názory oprel aj o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. 03. 2018, v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal s podmienkami, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou a síce, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách je tak potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a tento právny úkon je tak absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá je predmetom tohto konania, a na ktorú neplatnosť súd ex offo prihliada. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom, žalobca nie je veriteľom žalovanej, preto súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v celom rozsahu zamietol. Súd poukázal na právny názor a argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. 03. 2018, ako aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku 1Cdo 147/2017 zo dňa 24. 04. 2018. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, keďže žalovaná bola tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. Nakoľko však žalovanej preukázateľne v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, súd vyslovil, že žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K postupu právneho predchodcu žalobcu pri mimoriadnom zosplatení úveru podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobca sa v súdenom prípade nestotožňuje s tvrdením a odôvodnením súdu prvej inštancie, že nedošlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru

pre rozpor s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov. Súd konštatoval, že pohľadávka uplatnená žalobcom nie je splatná, nakoľko konečná splatnosť úveru je v zmluve vymedzená dátumom 20. 04. 2024. Súd svoj názor oprel o tézu, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatné, nakoľko v zmysle ust. 53 ods. 9 OZ žalobca nepreukázal, že sa výzva podľa uvedeného ustanovenia dostala do dispozičnej sféry žalovanej. S takýmto tvrdením súdu sa žalobca vôbec nestotožňuje a v súdnom konaní sa jednoznačne preukázalo, že postup, aký pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. zvolil pri zosplatnení úveru, bol preukázateľne v súlade so zákonnou úpravou. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní opakovane tvrdil, že žalovaná bola pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaná (dokonca viacerými výzvami adresovanými žalovanej) k úhrade omeškaných splátok úveru a tiež bola postupcom upozornená na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ, čo nebolo zo strany žalovanej v konaní žiadnym spôsobom rozporované. Napriek všetkým okolnostiam, ktoré vyšli najavo pred súdom prvej inštancie, žalobca pre úplnosť uviedol, že aj v prípade, ak by žalovaná bola na uplatnenie práva podľa § 565 OZ upozornená len v podaní zo dňa 01. 03. 2018 (t. j. v podaní, ktorým postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru), tak v zmysle odbornej literatúry je takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v plnom súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, ak je spotrebiteľ v tomto podaní upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní do doby, do ktorej má pohľadávku zaplatiť. Poukázal na ustanovenia čl. 16 ods. 1 CSP, § 53 ods. 9 OZ, § 524 ods. 1 OZ a § 565 OZ a uviedol, že výzvou zo dňa 27. 01. 2018 oznámil postupca žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 27. 01. 2018 vo výške 5 429,11 eura a zároveň ho vyzval na úhradu dlžnej sumy najneskôr v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Tiež ho upozornil, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Doručenie tejto výzvy, ako aj iných predchádzajúcich výziev na úhradu omeškaných splátok úveru neboli zo strany žalovaného počas súdneho konania žiadnym spôsobom rozporované, a preto ich mal súd považovať za nesporné. K uvedenému žalobca uviedol, že postupca mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil podaním zo dňa 01. 03. 2018 ku dňu 28. 02. 2018 s označením ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K uvedenému podaniu žalobca súdu doložil aj doklad o prevzatí tejto písomnosti žalovaným - doručenkou. Postup, ktorý postupca pri vyhlasovaní mimoriadnej splatnosti úveru zvolil, je v súlade s odbornou literatúrou, v ktorej možno nájsť odpoveď ohľadom výkladu k ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ. Žalobca má za to, že došlo k riadnemu zosplatneniu úveru, a to bez ohľadu na to, že žalobca súdu nepredložil listinu preukazujúcu doručenie výzvy pred zosplatnením, ktorá by preukazovala, že sa táto výzva dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Doručenie tejto výzvy žalovaná počas celého konania nijakým spôsobom nerozporovala. Aj keby v súdnom prípade žalobca nepredložil doklad o doručení uvedenej výzvy, nemôže to samo o sebe spôsobiť neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a teda aj samotné následné postúpenie pohľadávky. Samotné nepredloženie dokladu o odoslaní výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru nemá právnu relevanciu, nakoľko právny predchodca žalobcu použil spôsob zosplatnenia úveru, ktorý je v plnej miere lege artis. V dôsledku toho súd dospel k nesprávnym právnym záverom, že nebolo platné ani postúpenie pohľadávky podľa ust. § 524 a nasl. OZ na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z dôvodu, že neboli splnené podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“). Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že v konaní bolo preukázané, že došlo k účinnému zosplatneniu úveru, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými a žalobcovi preto patrí nárok, ako ho žalobca špecifikoval v žalobe. Nie sú preto správne závery súdu prvej inštancie, že postúpenie pohľadávky bol absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom. V dôsledku toho sa žalobca považuje za veriteľa žalovaného a žaloba pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zamietnutá byť nemala z dôvodu, že išlo o nesprávne právne posúdenie a nesprávny procesný postup súdu. K nesporným skutkovým tvrdeniam podľa ust. § 151 ods. 1 CSP a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces uviedol, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces je okrem iného aj kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, ako aj právo na riadne vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. Žalobca má za to, že uvedený odvolací dôvod bol okresným súdom naplnený hneď niekoľkokrát. V konaní je podľa názoru žalobcu nesporné, že predmetná výzva zo dňa 27. 01. 2018, ako aj ďalšie predchádzajúce s upozornením na omeškanie s úhradou jednotlivých splátok boli žalovanej riadne doručené. Žalovaná uvedené nespochybnila, na súdne pojednávanie dňa 24. 11. 2020 sa nedostavila, ani neospravedlnila a ani neskôr v konaní sa žiadnym spôsobom nevyjadrila a bola absolútne pasívna. Pasivita sporovej strany môže predstavovať sankciu v podobe rýchlej straty sporu. Poukázal na odbornú literatúru, ako aj zmysel základných princípov civilného sporového konania. Prijatím nových civilných kódexov došlo k zásadnej úprave civilného sporového konania. Už samotnými pojmami procesný útok a procesná

obrana zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Ustanovenia § 149 až 154 CSP predstavujú inštitucionálne prehĺbenie sporovosti konania upraveného v civilnom kódexe, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle ustanovenia § 296 CSP.

Žalobcom tvrdené skutkové tvrdenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté, pričom žalovaná bola v konaní pred súdom prvej inštancie absolútne pasívna. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať tieto tvrdenia za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že predmetná výzva zo dňa 27. 01. 2018 bola žalovanému riadne doručená a aktívne legitimovaným subjektom podľa § 92 ods. 8 ZoB je práve žalobca. Na základe vyššie uvedeného žalobca považuje za preukázané, že nakoľko žalovaná bola v celom konaní pred súdom prvej inštancie absolútne pasívnou stranou sporu, nemožno hovoriť o akomkoľvek účinnom popretí a je potrebné sa zamerať na faktický stav, t.j. že žalovaná sa k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadřila. Pokiaľ sa žalovaná k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadřila, je potrebné v zmysle vyššie citovanej odbornej literatúry, gramatického a logického výkladu ustanovenia § 151 ods. 1 CSP považovať skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom riadneho doručenia všetkých predložených výziev na úhradu omeškaných splátok za nesporné. Otázka doručenia výziev je podľa názoru žalobcu otázkou skutkovou, pričom v konaní tvrdil a tvrdí, že predmetná výzva zo dňa 27. 01. 2018, ako aj všetky ostatné výzvy predložené v priebehu konania, boli žalovanej riadne doručené. Žalovaná predmetné skutkové tvrdenie žalobcu ohľadom doručenia výziev žiadnym kvalifikovaným spôsobom nepoprela, pričom v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP je vylúčený akýkoľvek iný výklad, ako ten, že predmetné skutkové tvrdenie žalobcu je potrebné považovať za nesporné. Uvedený právny názor žalobcu je zároveň v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, pričom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/40/2020 z 21. 10. 2020, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04. 12. 2018, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/84/2019 z 29. 05. 2020, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/295/2019 zo dňa 10. 08. 2020, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19. 12. 2018. Na základe vyššie uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že v danom prípade okresný súd favorizoval žalovanú, keď jej poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak mal súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu, v zmysle ktorých boli predložené výzvy žalovanej riadne doručené, potom podľa názoru žalobcu mohol v zmysle ust. § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovanej ďalšie dôkazy - napr. mohol dopytovať žalovanú, prípadne postupcu, na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu, prípadne mohol postupcu v zmysle edičnej povinnosti dopytovať za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení. Súd však podľa názoru žalobcu nepostupoval v zmysle ust. § 295 CSP - nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonal - ale naopak - z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovanej ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, a napriek ich nepopretiu zo strany žalovanej (a tým aj nespornosti v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP), vyžadoval ďalšie dôkazy na preukázanie týchto tvrdení a na základe tohto postupu zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena (nepreukázanie týchto skutočností). Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020 z 27. 05. 2020, s ktorými sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje. Žalobca má s ohľadom na vyššie uvedené za to, že v konaní sa riadne preukázalo platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Uplatňovaná pohľadávka tak bola nepochybne ku dňu jej postúpenia splatná, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo po nepretržitom omeškaní žalovanej s plnením záväzkov po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, a to napriek opakovaným písomným výzvam postupcu. Pohľadávka tak bola zmluvou o postúpení pohľadávok platne postúpená na žalobcu. Vzhľadom na uvedené, žalobca zastáva názor, že mu vznikol

nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou - žalobcom, proti výroku, ktorý bol v jeho neprospech (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

4. Podanou žalobou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplata sumy 3 000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 000,- eur od 23. 03. 2019 do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej dňa 22. 03. 2019 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 10. 04. 2015 Zmluvu č. 5070714845, na základe ktorej postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Žalovaná neplnila splátky v stanovených termínoch, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 26 690,02 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 19 579,89 eura, z riadneho úroku vo výške 5 669,83 eura, z úroku z omeškania vo výške 1 418,15 eura a z poplatkov vo výške 22,06 eura v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe, je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 3 000,- eur a pozostáva z neuhradenej istiny úveru, pričom zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 23 690,02 eura si v tomto konaní neuplatňuje, uplatňuje si však úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, počnúc dňom 23. 03. 2019, teda dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol pre nesplnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z dôvodu nepreukázania splatnosti postúpenej sumy, pričom z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitímovaný v spore. V dôsledku odvolania žalobcu je toto rozhodnutie predmetom preskúmania odvolacím súdom.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

8. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania správne zhrnul skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil a to v otázke rozhodujúcej pre posúdenie danej veci - v otázke neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a aktívnej legitímácie žalobcu. S poukazom na uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

9. Podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

10. Civilný sporový poriadok zavádza do súdneho procesu pomerne významnú kategóriu osobitných druhov konaní, v rámci ktorých sa uplatňujú niektoré špecifické pravidlá pre postup súdu a sporových strán. Ide o tzv. spory s ochranou slabšej strany v zmysle druhej hlavy tretej časti CSP. Do tejto kategórie patria aj spotrebiteľské spory (§ 290 až 306 CSP).

V dôsledku tejto špeciálnej úpravy je postavenie chránenej sporovej strany do značnej miery privilegované a rozhodne nejde o slabšiu stranu z procesného hľadiska. Za zásadný možno považovať bezprostredný odklon od dispozičného princípu v procese dokazovania, ktorý je typický pre sporové konanie ako také. Súd môže ex offa obstaráť, zabezpečiť a vykonať aj tie dôkazy, ktoré slabšia strana nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

11. Zmeny procesných pravidiel sporového konania sa vo výraznej miere dotkli aj inštitútu dokazovania. Dochádza k prehĺbeniu princípu kontradiktórnosti a k zdôrazneniu procesnej zodpovednosti sporovej strany za vlastnú aktivitu. Vzhľadom na to, že ide o sporové konanie, dôraz je naďalej kladený na plnohodnotnú realizáciu dispozičnej zásady, pričom bez návrhu môže súd v spore vykonať dôkaz iba vo výnimočných prípadoch. Rozhodnutie o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov bude v konaní vykonaný, ostáva vo výlučnej kompetencii súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Z hľadiska dôkaznej iniciatívy je zásadný § 185 ods. 2 a 3 CSP, v zmysle ktorého súd bez návrhu dôkazy nevykonáva. Výnimkou sú iba dôkazy vyplývajúce z verejných registrov a zoznamov (ods. 2) a dôkazy vykonané pri skúmaní procesných podmienok, vykonateľnosti navrhovaného rozhodnutia a pri zisťovaní cudzieho práva. Osobitne je táto otázka upravená na účely sporov s ochranou slabšej strany, v ktorých môže súd vykonať dôkaz aj bez návrhu, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP). Pri zisťovaní skutkového stavu vychádza súd naďalej zo zhodných tvrdení strán, pokiaľ neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Súčasne platí, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné; pričom účinnosť popretia skutkových tvrdení je podmienená uvedením vlastných tvrdení o relevantných skutkových okolnostiach (§ 151 CSP). Ak dôjde medzi stranami k dohode v tvrdeniach o určitých skutočnostiach, na dodatočné zmeny v týchto tvrdeniach súd už neprihliada (§ 186 ods. 2 CSP).

12. Na to, aby sa niekto stal stranou sporu, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

13. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden

z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok z 29. 06. 2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009).

14. V danej veci bolo odvolanie podané z dvoch základných dôvodov, a to nesprávneho právneho posúdenia postupu právneho predchodcu žalobcu pri mimoriadnom zosplatnení úveru a nesprávne vyhodnotenie nesporných skutkových tvrdení súdom. K posúdeniu neplatnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru právnym predchodcom žalobcu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie výzvy právneho predchodcu žalobcu žalovanej na úhradu pohľadávky v lehote do 15 dní, pričom by išlo o pohľadávku, s ktorou bola v omeškaní viac ako 90 dní, a to napriek výzve súdu zo dňa 12. 10. 2020 na preukázanie tejto skutočnosti (č. l. 143). Následné doručenie oznámenia o zosplatnení pohľadávky žalovanej už v konaní bolo preukázané a súd prvej inštancie považoval za preukázané aj splnenie podmienky výzvy banky adresovanej žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Napriek tomu, vzhľadom k nepreukázaniu doručenia výzvy pred zosplatnením pohľadávky žalovanej sa aj odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že k zosplatneniu pohľadávky nedošlo platne a potom nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu tejto pohľadávky na žalobcu, preto ak súd prvej inštancie žalobu žalobcu z tohto dôvodu zamietol, je jeho záver o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu správny.

15. Čo sa týka nesprávneho vyhodnotenia nesporných skutkových tvrdení súdom, k tomu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že je pravdou, že žalovaná bola v konaní pasívna, keď vo veci podala odpor, avšak ďalšie vyjadrenie vo veci nepodala a nezúčastnila sa ani pojednávania na súde prvej inštancie, teda skutkové tvrdenia žalobcu nepoprela. Otázka aktívnej, či pasívnej legitímácie v konaní je však otázka, ktorú súd musí skúmať ex offa, teda bez ohľadu na to, či je druhou stranou v konaní namietaná, preto sa ňou súd prvej inštancie správne zaoberal. Pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu pritom bolo potrebné posúdiť to, či došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a splneniu podmienok výzvy banky adresovanej žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Keďže dospel k záveru, že mimoriadna splatnosť pohľadávky nebola platne vyhlásená, nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, s čím sa odvolací súd stotožnil. Takto postupovať musí súd v každom konaní, teda aj v sporovom, aj pokiaľ nejde o spor s ochranou slabšej strany, pričom keďže v danej veci o takýto spor ide, vykonanie dôkazov, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci mu umožňuje aj ustanovenie § 295 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu takýmto postupom nešlo o nesprávne vyhodnotenie nesporných skutkových tvrdení strán sporu a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, preto aj túto námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže jej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd síce v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).